

VERTIGO

NR. 52 | MEI 2019

Een duizelingwekkende dosis cinema

CANNES
GODZILLA II
ARMIE HAMMER
LE JEUNE AHMED
DETECTIVE PIKACHU

ROCKETMAN

GOMORRA

QUARTA STAGIONE

VIERDE SEIZOEN VAN HET WERELDWIJDE SUCCES!
GEBASEERD OP DE BESTSELLER VAN ROBERTO SAVIANO

vanaf 4 juni op
www.lumiereseries.com

vanaf 25 juni op
www.lumiereshop.be

5	VOORWOORD
6	SHORT CUTS
7	ZWART-WIT
8	ROCKETMAN
14	SUNSET
18	POKÉMON DETECTIVE PIKACHU
20	LE JEUNE AHMED
24	HOTEL MUMBAI
30	GODZILLA: KING OF THE MONSTERS
32	CLAIRE DARLING
34	FESTIVAL DE CANNES
41	KLAPS
42	RADAR
46	DIALOOG

★★★★★

'UNE TRAGÉDIE DOUCE-AMÈRE
ET ÉMOUVANTE DANS LAQUELLE
CATHERINE DENEUVE RAYONNE'

LES INROCKUPTIBLES

CATHERINE
DENEUVE

CHIARA
MASTROIANNI

LA DERNIÈRE FOLIE DE

CLAIRE
DARLING

UN FILM DE JULIE BERTUCELLI

SAMIR GUESMI ALICE TAGLIONI LAURE CALAMY

RELEASE 8-5

OFFICIAL SELECTION
COMPETITION
CANNES

★★★★★

'A GENTLE, HUMANE,
BEAUTIFULLY MADE
AND MAGNIFICENTLY
ACTED MOVIE'

THE GUARDIAN

★★★★★

'CEYLAN IS BACK WITH
A BIG, BOLD MASTERPIECE.
HIS GREATEST WORK
TO DATE'

LITTLE WHITE LIES

The Wild
Pear Tree

Le Poirier Sauvage

a film by
NURI BILGE CEYLAN
director of Winter Sleep

RELEASE 29-5

VERTIGO

VERTIGO

Postbus 10009, 2000 Antwerpen

info@vertigoweb.be
vertigoweb.be

HOOFDREDACTEUR / BLADMANAGER
Steven Tuffin
steven@vertigoweb.be

ADJUNCT-BLADMANAGER
Peter Janssens
peter@vertigoweb.be

MEDEWERKERS
Christophe Verbiest, Chris Craps,
Jonas Govaerts, Stijn Janssen,
Ruben Nollet, Joost Devriesere,
Tok, Eline Van Hooydonck

WEBMASTER
Hans Verschooten

WEBREDACTIE
Arno Callens

EINDREDACTIE
Piet Uyttebroeck

LAY-OUT
Geert Verbist

FOTO JEAN-PIERRE & LUC DARDENNE
Christine Plenus

RECLAMEREGIE
info@vertigoweb.be

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER
Dorian van den Brempt
Postbus 10009
2000 Antwerpen

Druk
Moderna Printing

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt door middel van druk,
fotokopie, scan of op enige andere wijze, zonder
voorafgaand schriftelijk akkoord van de uitgever.

VERTIGObe

VERTIGOgram

VERTIGObe

VAF
FILM

Vlaanderen
verbeelding werkt

Het was een moeilijke oefening, maar uiteindelijk ben ik ontzettend tevreden over de verbouwingswerken die *Vertigo* zowel inhoudelijk als visueel heeft ondergaan. Veel heeft te maken met de talloze positieve reacties die ik in mijn mailbox mocht ontvangen. Ik was duidelijk niet de enige die vond dat het logo, de lay-out en bepaalde rubrieken aan vervanging toe waren.

Op mijn lauweren rusten zit er echter niet in. Want zoals eerder gemeld, moet 2019 een scharnierjaar worden in de geschiedenis van ons magazine. Niet alleen het blad, maar ook de redactie moet opgefrist worden.

Opvallend genoeg kreeg ik over dat voornemen wél negatieve feedback: een mannelijke lezer liet me via mail weten dat hij mijn opmerking dat ons team momenteel te blank en te mannelijk is totaal van de pot gerukt vond, om nadien aan de hand van een nogal bedenkelijke redenering aan te tonen dat ik eigenlijk een racist en seksist ben.

Een bevriende vrouwelijke journalist aan wie ik de mail in kwestie liet lezen, vroeg meteen of ze een antwoord mocht formuleren. Ze deed dat op zo'n doortastende, maar tegelijk ook warme en intelligente manier dat ik niet anders kon dan vragen of ik de man haar repliek mocht sturen.

Een fragment: 'Het is belangrijk dat we als magazine films met zoveel mogelijk verschillende "lenzen" benaderen, om niet enkel de artistieke, maar ook de maatschappelijke impact weer te geven. Het is bijvoorbeeld wel degelijk van belang hoe iemand met een kleurtje kijkt naar *Black Panther* en hoe een vrouw *Captain Marvel* ervaart. Dat is geen positieve discriminatie, dat is film proberen te kaderen op een zo relevant mogelijke manier.'

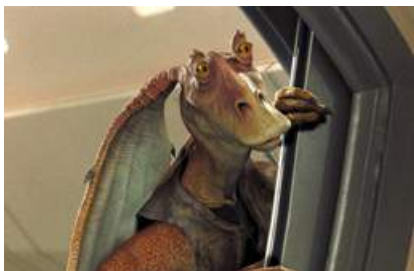
Mij was het nooit gelukt om eerlijkheid en tact zo perfect te combineren. Het hele voorval heeft me dan ook enorm gesterkt in mijn overtuiging dat Team Vertigo duizelingwekkend divers moet worden.

STEVEN TUFFIN
HOOFDREDACTEUR

Disney zal vijf miljoen dollar doneren voor de heropbouw van de deels afgebrande Notre-Dame-kathedraal

in Parijs. Meer nog, de waterspuwers worden vervangen door de cast van *Monsters, Inc.*, de wachtrij bij de biechtstoel kan middels een snelpas worden overgeslagen en de zondagsmis wordt vanaf nu geleid door Tom Hanks. **V** De slechterik van de 25^e James Bond-film is bekend: het wordt de Egyptisch-Amerikaanse acteur Rami Malek, onlangs nog te zien als Freddie Mercury in *Bohemian Rhapsody*. Dat verklaart gelijk de vermoedelijke titel van de film, *Googly Eye*. **V** Momenteel in de maak: een prequel op *Grease*, de hitmusical uit 1978 met John Travolta en Olivia Newton-John. In *Summer Loving* wordt hopelijk duidelijk waarom Rydell High School uitsluitend bevolkt werd door dertigplussers. **V** *The Shape of Water*-regisseur Guillermo del Toro slaat binnenkort de handen in elkaar met Leonardo DiCaprio voor een grootschalig fantasy-epos. Werktitel: *This Hellboy's Life*. **V** Twintig jaar na de release van *The Phantom Menace* is

Jar Jar Binks nog steeds het favoriete *Star Wars*-personage van George Lucas: 'Hoewel hij een heel lastige taak had, bracht acteur Ahmed Best het er geweldig van af als Jar Jar',

aldus de regisseur, die vervolgens spruitjes uitriep tot zijn lievelingseten en *Macarena* van Los del Río tot zijn lievelingssong. **V** *Aquaman*-ster Jason Momoa scheerde onlangs zijn baard af voor het goede doel. Comedian Conan O'Brien: 'Nu hij zijn baard heeft afgedaan, word ik nog steeds niet verward met Jason Momoa.' **V** Sylvester Stallone, 72 ondertussen, deelde recent op Instagram enkele setfoto's van de vijfde – en naar verluidt laatste – Rambo-film. Een titel is er voorlopig niet, maar als de eerste film *Rambo: First Blood* heette, en de tweede *Rambo: First Blood Part II*, dan zou dit finale hoofdstuk *Rambo IV: First Blood Part V* moeten worden gedoopt. Logisch! **V** Scott Derrickson, regisseur van onder meer *Sinister* en *Doctor Strange*, zou met het idee spelen de horrorfranchise *Hellraiser* te rebooten.

Allicht ziet de gevreesde demon Pinhead in de volgende film eindelijk een decenniaoude wens in vervulling gaan: een knus accupunctuursalon openen. **V** De hoofdrol in de nieuwe *Invisible Man*-remake wordt waarschijnlijk door een vrouw gespeeld: Elisabeth Moss (*Us*, *The Handmaid's Tale*). Teneinde een onzichtbaar personage te vertolken, bereide Moss zich voor door de afgelopen 36 jaar simpelweg een vrouw te zijn. **V** Vanaf 12 juni op Netflix: *Rolling Thunder Revue*, een nieuwe Bob Dylan-documentaire geregisseerd door Martin Scorsese. Gezien Dylans deerniswekkende dictie, bracht Netflix de film veiligheidshalve onder in de categorie *foreign documentaries*. **V** Over Netflix gesproken: blijkbaar zit de streaminggigant met een

schuldenberg van meer dan 12 miljard dollar. Wij vonden het al verdacht dat hun app ons vannacht een film aanraadde over een Nigeriaanse prins die per se zijn erfenis met ons wilde delen. **V** In het huis van de in 1993 overleden auteur Anthony Burgess werd onlangs een manuscript terug-

gevonden van een vervolg op 's mans beroemdste boek, *A Clockwork Orange* (later verfilmd door Stanley Kubrick). Wat in 1962 nog werd gezien als een marteling – gedwongen worden om non-stop met opengesperde ogen naar geweldfilms kijken – heet nu gewoon 'een Netflix-abonnement'.

Op [vertigoweb.be](https://www.vertigoweb.be)
vind je elke dag
kraakvers filmnieuws

NAAM Lynn Van Royen

BEROEP Actrice

BEKEND VAN *Beau Séjour*, *Tabula rasa*, *De dag*, *De luizenmoeder* en binnenkort als master van Filmfestival Oostende

Film of tv?

'De laatste tijd vooral film. Als master van het filmfestival van Oostende mocht ik tien titels selecteren rond het thema *Leading Ladies*. Dat was een behoorlijke uitdaging: sterke vrouwenrollen zijn nog steeds erg zeldzaam, al heb ik de indruk dat het de laatste jaren aan het verbeteren is. Zo heb ik onder meer gekozen voor *Juno* en *Hidden Figures*.'

Star Wars of Star Trek?

'Als Hannah in *De luizenmoeder* moest ik onlangs de volgende zin uitspreken: "Han doet het al zoveel jaar solo, het zal nu ook wel lukken." Toen ik aan de regisseur vroeg wat mijn personage daar precies mee bedoelde, viel hij bijna van zijn stoel. *(lacht)* Ik weet vaagweg wie R2D2 is, maar ik moet mijn eerste *Star Wars*-film nog zien. Idem voor *Star Trek*. Erg, hè?'

Sterfscène of naaktscène?

'Beide zijn ongemakkelijk, maar

een sterfscène kun je tenminste in je eentje spelen, en dat scheelt. Seksscènes in cinema vind ik zelden geslaagd: ofwel is het halve porno, ofwel is het gewoon saai.'

Spoilers of geen spoilers?

'Als ik een film eenmaal gezien heb, kan ik die ook compleet weer vergeten. Zo weet ik goed genoeg hoe *The Sixth Sense* afloopt, maar toen die film onlangs nog eens op televisie was, was ik tegen het einde toch weer totaal in shock: "Hoezo, Bruce Willis is dood?!" *(lacht)* Het is een vloek én een zegen.'

Adil of Bilal?

'Zijn die niet alleen als duo verkrijgbaar? *(lacht)* Ik heb met Bilal geacteerd in *Tabula rasa*: hij speelde Mozes, de Griekse verpleger van Hilde Van Mieghem. Hij leek vooral verbaasd dat hij als acteur zo vaak moest wachten. Als regisseur ben je natuurlijk non-stop in de weer, zeker als je energieke actiefilms maakt zoals Adil & Bilal.'

Gedubd of ondertiteld?

'Toen ik hoorde dat *Beau Séjour* op

Netflix stond, ben ik uit pure nieuwsgierigheid toch eens gaan kijken. Bleek het om de gedubde versie te gaan, want blijkbaar was er iets mis met mijn instellingen. *(lacht)* Geloof me: jezelf onverwacht in het Frans bezig horen, is een surreële ervaring. Plots werd die reeks pure comedy.'

AN of eigen accent?

'In het Aalsters heb ik tot nu toe nog niet mogen acteren, maar voor mijn rol in *Beau Séjour* wilde ik wel als een authentieke Limburgse klinken. Mijn collega-actrices Joke Emmers en Charlotte Timmers zijn toen zo vriendelijk geweest om alle scenario's op mp3 op te nemen. Zo kon ik oefenen in de auto. Telkens als we elkaar terugzien, komt dat Maaslandse accent vanzelf weer naar boven.'

Rocky of Rambo?

'Rocky! Binnenkort ben ik zelfs te zien in *Cool Abdul*, een biopic over de Gentse bokser Ismail Abdoul, die zich halverwege de jaren negentig opwerkte van portier tot Europees kampioen. Ik speel zijn vriendin Sylvie, die Abdul blijft steunen door dik en dun.' **JONAS GOVAERTS**

OPEN & BLOOT

De muzikale fantasie *Rocketman* biedt een unieke blik op het leven, de carrière én de uitspattingen van het flamboyante hitwonder en gay-icoon Elton John. Dat deze semibiopic een pak eerlijker en controversiëler wordt dan *Bohemian Rhapsody*, de pseudobiografische film over Queen-zanger Freddie Mercury, staat nu al vast. En wel om vijf redenen. **JOOST DEVRIESERE**

‘We hebben een film gemaakt, geen documentaire’, verdedigde scenarist Anthony McCarten zich toen *Bohemian Rhapsody* enkele maanden terug de kritiek kreeg dat de biopic te veel focuste op het succesverhaal van Freddie Mercury en de biseksuele geaardheid van de zanger naar de achtergrond verdrong.

De kans is klein dat McCartens gildebrouder Lee Hall (*Billy Elliott*, *War Horse*) zich binnenkort achter een soortgelijk excuus moet verbergen. De reden: de makers van *Rocketman* maken zich sterk dat ze geen biopic hebben gemaakt, maar wel een muzikale fantasie die niet noodzakelijk een waarheidsgetrouwe weergave van Elton Johns

carrière en levenswandel is. Dat betekent een vrijwel onbegrensde creatieve vrijheid voor de Britse regisseur Dexter Fletcher en zijn team, die niet nalaten om de controverse op te zoeken.

Zo wimpelde Fletcher de wens van de studio om te streven naar een kindvriendelijke PG-13-rating af en schuwt hij naakt- en seksscènes niet. Dat de film daardoor mogelijk een deel van het publiek zal afschrikken, interesseert de Brit niet. ‘Die scènes zijn doorslaggevend wanneer je het hebt over een icoon dat zo belangrijk is voor een hele gemeenschap. Als dat betekent dat de film 25 miljoen dollar minder opbrengt en niemand in pakweg Rusland hem wil zien, dan is dat maar zo.’

Toen Dexter Fletcher in 2017 de regie van *Bohemian Rhapsody* overnam van Bryan Singer, die na ruzies op de set en een pijnlijke #MeToo-kwestie moest opstappen, was het project al in een vergevorderd stadium. Zijn stempel drukken kon dus niet meer, al had hij dat wel gewild. Hij kreeg bovendien geen regiecredit.

Rocketman moet Fletchers creatieve wraak worden: dit keer was hij wél van bij het begin betrokken bij de productie en stond hij mee aan de wieg van de originele manier waarop Elton Johns hoogte- en dieptepunten naar het scherm worden vertaald. In *Variety* liet hij daarover optekenen: ‘Elton is de storyteller van de film. Hij haalt herinneringen op aan alle fases uit zijn carrière. En zoals je weet, neemt ons geheugen ons vaak in het ootje, of herinneren we ons zaken helemaal anders of een pak kleurrijker dan ze in werkelijkheid waren.’

Fletcher wijkt dus af van de traditionele *from zero to hero*-vertelstructuur van de muziekbiopic en wil op vele fronten verrassen. Of dat een even hoogstaande film oplevert als Todd Haynes’ aparte Bob Dylan-biografie *I’m Not There*

(2007) of *Last Days* (2005), Gus Van Sants dromerige, gefictionaliseerde weergave van de laatste dagen van Kurt Cobain, is nog koffiedik kijken. Wel zeker: *Rocketman* wordt niet de zoveelste Wikipedia-verfilming van een bruisend artiestenleven.

Het is geen toeval dat *Bohemian Rhapsody* zo’n brave biopic is geworden. De film kwam tot stand onder het waakzame oog van Queen-gitarist Brian May, die als een trouwe hond waakt over de nalatenschap van Freddie Mercury. De zanger weidde tijdens zijn leven nooit uit over zijn biseksualiteit, ook al koketteerde hij ermee op het podium en in videoclips en stierf hij na een lange strijd tegen aids. Daardoor was hij veeleer een ondoorgrondelijk mysterie dan een uithangbord voor de homogemeenschap, en dat beeld moest de film in stand houden.

Elton John, die zich reeds in 1976 in een interview met *Rolling Stone* outte als biseksueel, stak ook daarna zijn seksuele voorkeur nooit onder stoelen of banken. Zelfs tijdens de aidsjaren, toen de lgbtq-community het zwaar te verduren kreeg in de publieke opinie, bleef hij een lans breken voor homo’s en bi’s. Nadat

hij onder druk van zijn platenlabel moest toestaan dat hij in de videoclip van zijn wereldhit *Nikita* niet smachtte naar een Oost-Duitse grenswachter maar naar een blonde vrouw, besloot hij de strijd op een ander front uit te vechten. In 1993 richtte hij de Elton John Aids Foundation op, waarmee hij al snel miljoenen had ingezameld voor het onderzoek naar en de preventie van aids. Zes jaar later zou koningin Elizabeth II hem tot ridder slaan voor bewezen diensten aan de maatschappij.

Even open was John over zijn verslaving aan drugs en alcohol, die hem van bij het begin van zijn carrière tot in 1990 in de greep hield en hem meermaals de dood in de ogen deed kijken. ‘Drugs veranderden me in een monster. Ik was mijn menselijkheid verloren’, zei hij toen hij zijn kweldivels eindelijk had bedwongen.

Terwijl *Bohemian Rhapsody* vooral de mythe rond Freddie Mercury in stand probeerde te houden met een heroïsche biopic die de Queen-fans niet voor het hoofd wilde stoten, lijkt *Rocketman* zijn onderwerp net te willen demythologiseren. Dat Elton John de film zelf produceert via zijn productiebedrijf Rocket Pictures, deed even vermoeden dat de film een hagiografie zou worden en de kijker een geromantiseerde versie van de feiten zou voorschotelen.

De Welshman Taron Egerton, vooral bekend als het tot geheim agent omgeturnde straatschoffie Eggsy uit de Kingsman-films, geeft in *Rocketman* gestalte aan Elton John. Een kwalijke keuze, vonden bepaalde lgbtq-verenigingen aanvankelijk, want waarom moest, net als Rami Malek in *Bohemian Rhapsody*, alweer een heteroseksuele acteur de rol van een gay-icoon vertolken?

John zelf talmde niet lang om voor Egerton in de bres te springen: hij noemde de acteur een uitstekende keuze, niet in de laatste plaats vanwege zijn zangkwaliteiten – nog nooit had hij iemand zo overtuigend

Die veronderstellingen werden de kop ingedrukt toen bleek dat John zich al vrij vroeg uit het productieproces had terugtrokken en de creatieve beslissingen overliet aan Fletcher en zijn crew. Ook hoofdrolspeler Taron Egerton zette de eerste twijfelaars al snel op hun plaats, toen hij op een screening van de film verklaarde dat hij van de zanger carte blanche had gekregen om zijn ranzige kantjes aan de wereld te tonen.

Het is trouwens niet de eerste keer dat een muziekbio-pic het glamour-gehalte van zijn onderwerp torpedeert. Zo portretteerde Oliver Stone in *The Doors* (1991) de iconische frontman Jim Morrison tegelijk als een mijmerende poëet én een zelfdestructieve idioot. In *Control* (2007) demagnetiseerde Anton Corbijn de donkerromantische aantrekkingskracht van Joy Division-zanger Ian Curtis. En recent nog portretteerde Ethan Hawke de country-muzikant Blaze Foley in *Blaze* als een bezield, maar ook verslaafde en uiterst zelfingenomen songwriter.

zijn songs horen brengen. De versies van *Your Song* en *I'm Still Standing* die Egerton op de set te berde bracht, maakten zo'n diepe indruk op Dexter Fletcher dat die besliste om ze in de film te integreren.

Is Egerton gay? Nee. Is hij de perfecte man om de levende legende te vertolken? We zien weinig betere opties. Hij kan zingen, werkte in 2016 al samen met Fletcher voor *Eddie the Eagle*, de biopic over de brokkenskiër Michael Edwards, én acteerde al eventjes aan de zijde van John in *Kingsman: The Golden Circle*, waarin de zanger een hilarische cameo had. Met andere woorden: *Rocketman* werd gemaakt door mensen die elkaar door en door vertrouwen.

**ROCKETMAN SPEELT VANAF 29 MEI
IN DE BIOSCOOP**

Luc Tuymans, *Twenty Seventeen*, 2017. Pinaut Collection © Studio Luc Tuymans, Antwerp

Luc Tuymans

palazzo grassi,
venezia

24.03.19 –
06.01.20

La
Pelle

studio somali

IN DE BRANDHAARD VAN EUROPA

Vier jaar na zijn gevierde debuut *Son of Saul* komt het Hongaarse filmtalent László Nemes met *Sunset* op de proppen. In dit historische drama arriveert een jongedame aan de vooravond van WO in Boedapest. Ze is op zoek naar een nieuwe toekomst, maar stuit op een duister verleden. ‘Het ging me meer om de sfeer dan om de feiten.’ **STEVEN TUFFIN**

De Nice Guy of the Year Award zal László Nemes waarschijnlijk nooit winnen. Daags voor ons interview zie ik hem de man die een première van zijn nieuwe film *Sunset* inleidt meermaals geïrriteerd onderbreken. En tijdens ons gesprek waarbij ook zijn hoofdrolspeelster Juli Jakab aanwezig is, zal hij haar eerst uitkafferen omdat ze een minuut te laat is, om haar nadien nooit het woord te gunnen.

Wat de Hongaarse cineast ontbeert aan empathie, compenseert hij met zijn talent. Nemes verblufte in 2015 met zijn eerste langspeler *Son of Saul*, waarin de kijker op de huid geduwd

wordt van een Joodse gevangene die in het vernietigingskamp Auschwitz zoekt naar het lichaam van zijn zoon. Na de wereldpremière in Cannes, waar de film de Grand Prix won, volgde een internationale zegetocht die culmineerde in de Golden Globe én de Oscar voor beste buitenlandse film.

Speelde *Son of Saul* zich af aan het einde van de Tweede Wereldoorlog, dan situeert *Sunset* zich net voor WO I. Centraal staat de twintigjarige Írisz Leiter die aankomt in Boedapest – op dat moment de tweede hoofdstad van het Oostenrijks-Hongaarse Rijk – nadat ze haar jeugd in een weeshuis heeft doorgebracht. Ze trekt naar de

populaire hoedenwinkel die ooit van haar ouders was in de hoop er werk te vinden, maar wordt al snel geconfronteerd met het duistere verleden van haar familie en de nog duisterdere toekomst van het oude continent.

Opnieuw duwt Nemes je bijna met je neus tegen zijn protagonist, die de ene heftige ontmoeting na de andere meemaakt, terwijl ook de sfeer rondom haar alsmaar grimmiger wordt. Net zoals Írisz krijg je nooit de kans om op adem te komen tijdens haar zoektocht doorheen Boedapest, dat als een reusachtig labyrint wordt voorgesteld waarin de dreiging van de nakende oorlog haast tastbaar is.

‘Lang voordat ik aan *Son of Saul* begon, broedde ik al op een verhaal waarin een jonge vrouw symbool staat voor wat er gebeurde in Europa in het begin van de twintigste eeuw’, onthult Nemes. ‘Ik wilde haar in een web van intriges doen terechtkomen zonder de geschiedkundige gebeurtenissen te letterlijk voor te stellen. Het ging me meer om de sfeer dan om de feiten.’

Is dat de reden waarom de aanleiding van WO I die in de geschiedenisboeken staat, namelijk de dodelijke aanslag op de Oostenrijks-Hongaarse troonsopvolger Franz Ferdinand door een lid van het geheime Servische genootschap De Zwarte Hand, niet aan bod komt in *Sunset*? ‘Een van de grootste problemen van de moderne westerse mens is dat hij alles wil begrijpen. Alles moet logisch in elkaar steken en als dat niet zo is, gaat hij op zoek naar een manier om het wel te doen kloppen. Historische correctheid vind ik een heel benauwend gegeven. Wie zal er mij vertellen wat er precies gebeurd is zo’n honderd jaar geleden? En wie ben ik om te zeggen dat ik de waarheid in pacht heb? Eén ding staat echter buiten kijf: het Europa van net voor WO I werd

gekenmerkt door groeperingen met sterke leiders die allemaal hun eigen ideeën en ideologieën hadden.’

Je stelt de volgelingen van zo’n figuur voor als een troep wilde dieren. ‘In een wereld die zo verstikkend beschaafd was, waren velen op zoek naar een instinctievere manier van leven. Mensen hunkerden naar het onbekende, naar het onderliggende.’

De link met de huidige ruk naar rechts is snel gelegd. ‘Elke weldenkende mens beseft dat wat er in Europa en de VS aan het gebeuren is de perfecte voedingsbodem vormt voor een volgende wereldoorlog. Het is fascinerend om te zien hoe een intelligent wezen dat zowel technologie als wetenschap volledig

‘Het is fascinerend om te zien hoe de mens er steeds opnieuw in slaagt om het pad van de zelfdestructie te kiezen.’

LÁSZLÓ NEMES

naar zijn hand heeft gezet er steeds opnieuw in slaagt om het pad van de zelfdestructie te kiezen.’

Je steekt heel veel werk in de zaken die in je films op de achtergrond gebeuren. Voel je nooit de drang

om je hoofdpersonage even los te laten en die dingen duidelijker in beeld te brengen? ‘Ik ben enorm gefascineerd door het verleden, maar dat voorstellen als een oude prentkaart interesseert me geen jota. Ik wil mijn publiek

onderdompelen in een tijdvak in plaats van hun simpelweg iets te geven om naar te kijken – dat doen andere filmmakers al meer dan voldoende.’

Hoe ben je erin geslaagd om de chaos van dat tijdperk zo tastbaar en realistisch weer te geven? ‘Een van mijn meesterzetten – al zeg ik het zelf – was dat ik dansers als figuranten heb ingehuurd. Zij voelden perfect aan hoe ze dicht bij het hoofdpersonage konden komen zonder een opname te verstoren. Een andere topbeslissing was het verwerken van een decor in een authentieke setting. We bouwden de hoedenwinkelset in een historisch gedeelte van Boedapest, waardoor hij een perfect geloofwaardige locatie werd. Alles daarrond zag er immers nog exact hetzelfde uit als in het begin van de vorige eeuw.’

Je filmde net zoals Hollywood-grootheden als Paul Thomas Anderson, Quentin Tarantino en Christopher Nolan op pellicule en verkiest ook dat je films analoog geprojecteerd worden. Waarom? ‘In de eerste plaats omdat 35mm er nog altijd beter uitziet dan digitaal. In mijn ogen doen digitale projecties bioscoopschermen grote tv-toestellen lijken. Pellicule ademt leven uit, terwijl digitaal iets klinisch heeft. Films die ik op 35mm heb gezien, blijven me langer bij. Ze hebben iets hypnotiserends. Ik begrijp het hoor: de grote technologiebedrijven willen graag de nieuwste chips verkopen, maar ik ben liever een magiër dan een wetenschapper.’

SUNSET SPEELT VANAF 15 MEI IN DE BIOSCOOP

CATCH 'EM ALL

Naar aanleiding van de live-action/CGI-hybride *Pokémon Detective Pikachu* liet onze illustrator **TOK** zich inspireren door zijn liefde voor de eerste generatie Pokémon, die hij samen met enkele latere exemplaren in een reeks mugshots verzamelde.

DE GEBROEDERS CANNES

Met *Le jeune Ahmed* presenteren Jean-Pierre en Luc Dardenne al voor de negende opeenvolgende keer hun nieuwste film op het filmfestival van Cannes. Daar zijn ze sinds *La promesse* kind aan huis en pikten ze ook al twee keer een Gouden Palm op. Voor *Vertigo* kozen ze van elk van hun Cannes-gangers een memorabel moment. **RUBEN NOLLET**

La promesse (1996)

Moet een vijftienjarige jongen (Jérémy Renier) zijn belofte houden aan een illegale arbeider of trouw blijven aan zijn vader, een mensenhandelaar?

LUC: 'De mooiste herinnering is ongetwijfeld de ontvangst die ons te beurt viel toen we de film presenteerden in de Quinzaine des réalisateurs in Cannes. Zowel bij de ochtend- als bij de avondvertoning gaf het publiek ons een staande ovatie. Ik krijg er nog kippenvel van.'

Rosetta (1999)

Een jonge vrouw (Émilie Dequenne) weigert zich neer te leggen bij haar armoede en gaat verbeteren op zoek naar werk.

JEAN-PIERRE: 'Émilie had zich voor haar auditie helemaal opgetut, maar toen we haar vroegen om alles weg te halen, zagen we Rosetta voor onze ogen geboren worden. Achteraf verliet ze de kamer met haar schoenen in haar handen, haar jasje over haar arm en haar make-up weggeveegd. "Wat hebben ze met jou gedaan?!" hoorden we haar moeder zeggen.' (lacht)

Le fils (2002)

Een leraar in een centrum voor probleemjongeren (Olivier Gourmet) heeft een goede reden om geobserveerd te zijn door een nieuwe leerling (Morgan Marinne).

LUC: 'Herinner je je de scène waarin Olivier hard op de rem gaat staan en de leerling naast hem tegen het dashboard knalt? We merkten dat Morgan moeite had om die scène geloofwaardig te spelen. Toen ik hem voordeed hoe hij het moest doen, spatte de voorruit uit elkaar. Blijkbaar waren er bij elke take meer en meer barstjes in gekomen.'

L'enfant (2005)

Een kleine crimineel (Jérémie Renier) vindt een nieuwe bron van inkomsten: zijn kersverse baby verkopen.

LUC: 'We vonden niet de juiste manier om de scène te draaien waarin hoofdrolspeelster Déborah François flauwvalt. Op den duur was Jérémie het wachten beu en ging hij onder een soort afdakje schuilen. Toen we hem daar zagen zitten, wisten we dat dat het begin van de scène zou worden. Je moet als regisseur openstaan voor het toeval.'

Le silence de Lorna (2008)

Een Albanese vrouw (Arta Dobroschi) gaat een schijn-huwelijk aan om de Belgische nationaliteit te krijgen, maar raakt verstrikt in een complot.

LUC: 'Toen we Arta voor het eerst ontmoetten in Sarajevo, vroegen we haar of ze kon zingen. "Oh yes!" zei ze en begon op een bankje in een smalle straat een Albanees liedje te zingen. Prachtig was dat.'

Le gamin au vélo (2011)

Een jongen (Thomas Doret) ontsnapt uit een internaat om zijn vader te zoeken, die hem in de steek heeft gelaten. Een kapster (Cécile de France) vangt hem op.

JEAN-PIERRE: 'De auditie van Thomas was prachtig. Hij was de vijfde acteur die we zagen. We vroegen hem om de openingsscène te improviseren, waarin hij zijn vader wil opbellen. Thomas deed ons moeiteloos geloven dat hij effectief iemand aan de lijn had. Hij studeert nu geneeskunde, trouwens. Hij wil hersenspecialist worden.'

Deux jours, une nuit (2014)

Een fabrieksarbeidster (Marion Cotillard) moet haar collega's overtuigen om hun premie op te geven, anders verliest ze haar job.

LUC: 'Ik was ontroerd door de manier waarop Marion en Fabrizio Rongione het centrale koppel speelden. Ik was vooral aangegrepen door het moment waarop zij zegt dat ze wil zijn zoals een vogel – gewoon bestaan, zonder zorgen of verantwoordelijkheden – waarna hij haar uit haar diepe depressie probeert te helpen.'

La fille inconnue (2016)

Een dokter (Adèle Haenel) weigert 's avonds haar deur te openen voor een jonge vrouw. De volgende dag wordt dat meisje dood teruggevonden.

JEAN-PIERRE: 'Het was hartverwarmend om te zien hoe Adèle het niet kon laten om de boel te organiseren toen we actiescènes draaiden. Ze begon meteen mee te denken hoe we alles nog spannender en sterker konden maken. Ze neemt graag de touwtjes in handen.'

Le jeune Ahmed (2019)

Een tienerjongen (Idir Ben Addi) raakt in de ban van zijn fundamentalistische imam en keert zich tegen zijn vrijgevochten lerares.

LUC: 'We hebben veel gehad aan Hassan Jarfi, die ons raad gaf tijdens de opnames. Hij is professor religie en de vader van Ihsane Jarfi, de jongeman die in 2012 in Luik het slachtoffer werd van een homofobe moord. Hij heeft ons geholpen met allerlei details die een niet-moslim nooit zou opmerken, maar die een moslim wel meteen ziet. Dat een radicale moslim anders bidt, bijvoorbeeld.'

LE JEUNE AHMED SPEELT VANAF 22 MEI IN DE BIOSCOOP

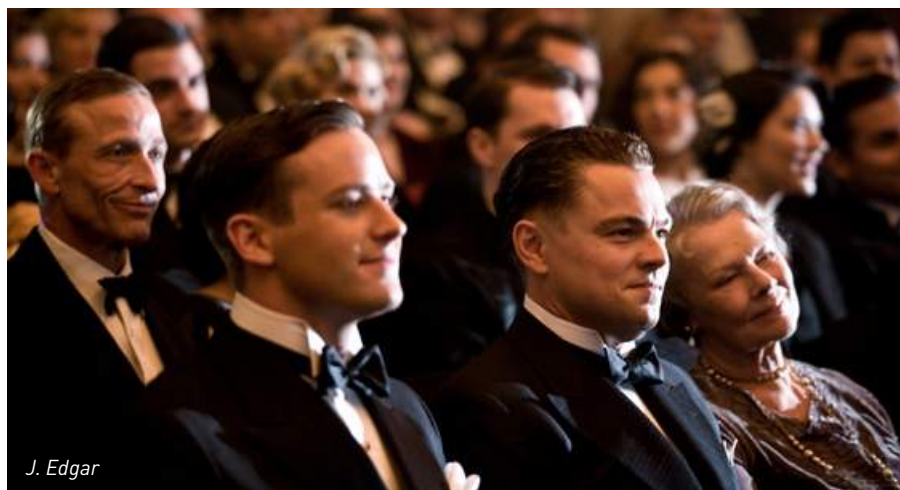

‘Dit wens je zelfs je ergste vijand niet toe’

Op 26 november 2008 werden op tien locaties in de Indiase metropool Mumbai terroristische aanslagen gepleegd. *Call Me by Your Name*-ster Armie Hammer speelt in *Hotel Mumbai* een van de vele internationale hotelgasten die gegijzeld werden tijdens de aanval op de luxueuze Taj Mahal Palace & Tower. Een gesprek over angst, sequelgeruchten én *The Lone Ranger*. **STEVEN TUFFIN**

The Social Network

J. Edgar

Het zat Armie Hammer lange tijd niet mee als acteur. Nadat hij indruk had gemaakt als de Winklevoss-tweeling in David Fincher's *The Social Network* en in Clint Eastwood's *J. Edgar* bewezen had dat hij zijn mannetje kon staan naast Leonardo DiCaprio, ging hij frontaal op zijn bek met het Johnny Depp-fiasco *The Lone Ranger* en de Guy Ritchie-flop *The Man From U.N.C.L.E.*

Na enkele kleinere rollen in indieproducties als *The Birth of a Nation*, *Nocturnal Animals* en *Free Fire* maakte Hammer een comeback van jewelste in het bejubelde *Call Me by Your Name*. Daarin speelde hij Oliver, een Amerikaanse postgraduaatstudent

die een romance beleeft met de zoon van de professor archeologie die hem heeft uitgenodigd in hun Italiaanse vakantieverblijf.

Ook in *Hotel Mumbai* vertolkt hij een personage dat vervuld is met liefde: David, de Amerikaanse echtgenoot van een rijke Brits-Iraanse erfgename die in Hammers eigen woorden 'stapelverliefd is op zijn vrouw en verkikkerd is op hun zoontje'.

Het onafscheidelijke trio wordt echter brutaal uiteengerukt tijdens de terroristische aanval die iets meer dan tien jaar terug plaatsvond in het Taj Mahal Palace & Tower in Mumbai.

'Het is ronduit verschrikkelijk dat David moet kiezen tussen zijn vrouw

'Niemand minder dan Quentin Tarantino noemde The Lone Ranger een van zijn favoriete films van dat jaar. Wie ben ik om hem tegen te spreken?'

ARMIE HAMMER

The Lone Ranger

Call Me by Your Name

beschermen of hun kind redden. Dat wens je zelfs je ergste vijand niet toe', zucht Hammer, zelf vader van twee. 'Het kostte me absoluut geen moeite om me voor te stellen hoe ik me in zijn plaats zou voelen.'

David is gebaseerd op twee mensen die de aanslag meemaakten. Zorgde dat voor een gevoel van dubbele verantwoordelijkheid?

'Dat kun je wel zeggen. Ik wilde namelijk niemand teleurstellen. De aanval blijft enorm traumatisch voor de overlevenden. Het laatste dat ik wil, is hun verdriet aandoen door de feiten fout weer te geven. Gelukkig benaderde onze regisseur, Anthony Maras, het onderwerp met de drive van een onderzoeksjournalist. Hij had voor de shoot zoveel research gedaan dat het wel leek alsof hij ter plekke was toen het onheil toesloeg. Bovendien had hij heel veel fragmenten uit tv-reportages en opnames van telefoongesprekken verzameld, die we te allen tijde konden raadplegen. Voor de slechte verstaander: authenticiteit stond hoog op onze prioriteitenlijst.' (lacht)

Vind je het nodig om je zo diep in de materie onder te dompelen? Uiteindelijk kun je als acteur toch gewoon het scenario volgen?

'Maar er was geen ontkomen aan! Anthony had een uitgebreide repetitieperiode in de planning verwerkt, wat voor een film eerder uitzondering dan regel is. Tijdens die dagen namen we met de hele cast al het beschikbare materiaal door. Ik herinner me nog goed hoe we met tranen in de ogen politiedossiers met de getuigenissen van de slachtoffers aan elkaar voorlezen. Zoiets doet je verantwoordelijkheidsgevoel om goed werk te leveren exponentieel toenemen.'

'Hotel Mumbai heeft iets van een horrorfilm', hoorde ik een collega na de persvoorstelling zeggen. Had jij er zelf al zo over nagedacht?

Hotel Mumbai

‘Ik begrijp die opmerking. Er is natuurlijk geen sprake van goedkope *jump scares*, maar wel van een niet-aflatende spanning, die bijdraagt tot een viscerale kijkervaring. Het lijkt wel alsof je als kijker de gebeurtenissen zelf meemaakt. Dat is ook de reden waarom ik meteen wilde meedoen toen ik het scenario las. Als het op papier al zo’n overrompelende ervaring is, zal het op het grote scherm werkelijk fenomenaal worden, dacht ik.’

Wat mij opviel: in tegenstelling tot de meeste filmterroristen zijn die in Hotel Mumbai geen gezichtsloze, onderling inwisselbare monsters. ‘Ik ben blij dat je dat zegt. We laten zien dat het voornamelijk ging om jongemannen die verleid werden met allerlei beloften: geld, medische ingrepen voor hun familieleden en noem maar op. Daarnaast tonen we dat ze met hun wandaden niet alleen anderen leed berokkend, maar ook zichzelf. We wilden koste wat kost driedimensionale personages van hen maken en de kijker doen nadenken over hun drijfveren en over

de redenen waarom sommigen hen als helden beschouwden.’

Over helden gesproken: wie zijn de jouwe?

‘Dat zijn er te veel om op te noemen, maar Paul Newman, Federico Fellini en David Fincher zijn er alvast drie. Ik kijk vooral op naar mensen die de filmindustrie ingrijpend veranderd hebben. Ik ben zo blij dat ik kan doen wat ik doe en in mijn ogen zou dat zonder hen niet mogelijk zijn geweest.’

Met Fincher heb je samengewerkt aan The Social Network.

‘Ze zeggen altijd dat je je helden beter niet ontmoet, maar David heeft me absoluut niet teleurgesteld. Sterker nog: door met hem samen te werken is hij alleen maar in mijn achting gestegen.’

Nadien volgde een reeks films die niet bepaald aansloegen bij het grote publiek.

‘Eigenlijk kun je dat over onnoemelijk veel films zeggen. Een film maken kost veel moeite, geld en tijd. Als hij eindelijk klaar is, bestaat de kans dat

wat je te vertellen hebt niet aansluit bij de culturele zeitgeist. Ik ben dan ook blij dat *The Lone Ranger* en *The Man from U.N.C.L.E.* – want laten we eerlijk zijn: dat zijn de twee films waar je het over hebt – ondertussen zijn uitgegroeid tot culthits. Telkens als ik mensen ontmoet, vertellen ze me hoeveel ze van die films houden. Niemand minder dan Quentin Tarantino noemde *The Lone Ranger* zelfs een van zijn favoriete films van dat jaar. En wie ben ik om hem tegen te spreken?’ (lacht)

Toch duik je sindsdien vooral op in indieproducties.

‘Het is niet zo dat ik Hollywood bewust de rug heb toegekeerd. Ik ben er de laatste jaren gewoon geen echt uitdagende rollen meer tegengekomen. Geef mij dan maar kleine passieprojecten die me de kans geven om unieke personages te creëren. Je mag trouwens niet vergeten dat ik ondertussen veel meer bewegingsruimte heb dan toen ik begon. In die periode was ik blij met elke rol die ik kon krijgen. Mijn carrièrepad bewust uitstippelen zat er op dat moment nog niet in.’

Tot slot: hoe staat het met de veelbesproken sequel op Call Me by Your Name?

‘Eigenlijk weet ik dat niet zo goed. Regisseur Luca Guadagnino heeft een fantastisch idee, maar daarvoor moeten Timothée (*Chalamet*, *Hammers tegen-speler* in *Call Me by Your Name*, *nvdr.*) en ik nog enkele jaren, eh, rijpen. Het is min of meer geïnspireerd op een stuk uit het originele boek dat niet in de film zit en een latere fase in het leven van Oliver en Elio behandelt. Tegelijk vraag ik me af of het wel zo’n goed idee is om een sequel te maken. *Call Me by Your Name* is zo’n speciale film. Ik wil de magie vooral niet verkloten.’

HOTEL MUMBAI SPEELT VANAF 1 MEI IN DE BIOSCOOP

De BBQ battle begint

nieuw seizoen

Grillmasters

Vanaf woensdag 15 mei 20.35

MONSTERFILES

Op de lang aangekondigde clash tussen Godzilla en King Kong moeten we nog wachten tot volgend jaar, maar de populairste *kaiju* aller tijden heeft nog tal van andere vijanden. Drie daarvan gaan hem in *Godzilla: King of the Monsters* te lijf. Een blik op hun dossiers. **RUBEN NOLLET**

Rodan

LOOK Een soort pteranodon met vuurvaste schubben, twee hoorns, gele ogen en stekels op de borst.

ARSENAAL Heeft vuur in de buik en de neiging om te spuwen. Met zijn gigantische vleugels haalt hij enorme snelheden en kan hij ook hele steden in één keer platgooien.

DEBUUT *Rodan* uit 1956, amper twee jaar na Godzilla's eerste filmoptreden, waarmee hij de oudste van het vijandelijke trio is.

BADDIE? Geen lieverd in elk geval. Hij werd geboren uit een vulkaan en valt alles aan wat in zijn weg vliegt.

WEETJE In Stephen Kings roman *It* neemt het monster niet alleen de vorm van Pennywise aan, maar ook die van Rodan.

Mothra

LOOK Een uit de kluiten gewassen mot met gespierde en geklauwde poten en helblauwe ogen.

ARSENAAL Laat je niet om de tuin leiden door de fraaie kleurtjes. Mothra is supersnel, schiet verblindend licht uit haar vleugels en heeft nog een paar trucs in de mouw.

DEBUUT *Mothra* (1961)

BADDIE? Niet noodzakelijk. Mothra is een bewaarengel die aanbeden wordt. Ze is van nature goedaardig, maar je moet haar natuurlijk niet kwaad maken.

WEETJE In de eerste film werd de larve vertolkt door zes stuntmannen in *Human Centipede*-formatie.

King Ghidorah

LOOK Een variant op de Griekse mythologische draak Hydra, maar dan met drie koppen in plaats van zeven. Heeft ook vleermuisvleugels en twee ratelstaarten.

ARSENAAL Kan orkanen doen ontstaan met zijn vleugelslagen, bloedhete stoom creëren en bliksemstormen opwekken. Hij vliegt geweldig snel en schiet vernietigende gouden zwaartekrachtstralen uit zijn muilen en vleugels.

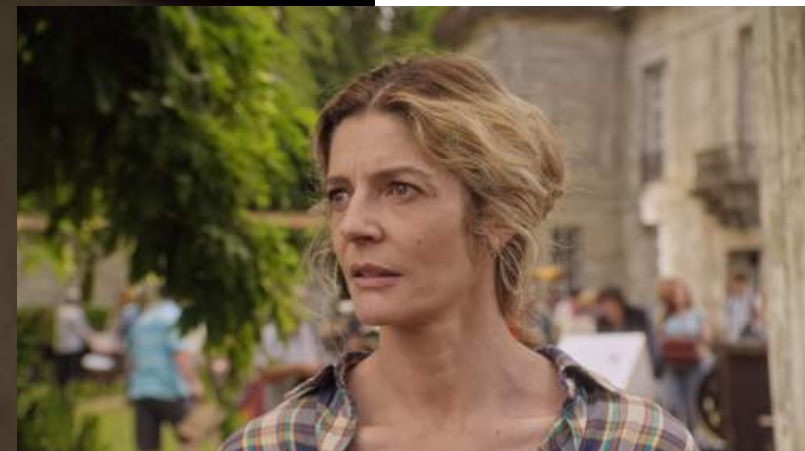
DEBUUT *Ghidorah, the Three-Headed Monster* (1964)

BADDIE? Zonder twijfel. De wrede, meedogenloze King Ghidorah was altijd al de grote griezel in het Godzilla-universum.

WEETJE Heeft slechts drie koppen omdat zijn Japanse bedenker zeven te veel werk vond.

GODZILLA: KING OF THE MONSTERS
SPEELT VANAF 29 MEI IN DE BIOSCOOP

VERKOOPWOEDE

In *Claire Darling* voert Julie Bertuccelli de legendarische Catherine Deneuve op als een vrouw die ervan overtuigd is dat ze nog maar één dag te leven heeft en een tuinverkoop organiseert waarbij ze haar waardevolle bezittingen voor een habbekrats wegdoet. Maar rust brengt de verkoop haar allesbehalve. ‘Onze eigendommen fungeren als spiegels van ons bestaan’, aldus de Franse regisseuse. **STIJN JANSSEN**

Waarom wil Claire de allerlaatste dag van haar leven besteden aan het verkopen van haar bezittingen?

‘Ze hoopt met de verkoop haar verleden uit te wissen, maar het werkt averechts. Al die voorwerpen brengen herinneringen naar de oppervlakte en zo wordt ze geconfronteerd met zaken die ze al lang had verdrongen. Ze hoopte op een helingsproces, maar in plaats daarvan worden oude wonden opengereten.’

Tussen Claires bezittingen zitten erg waardevolle voorwerpen zoals antieke meubels en mechanische poppen. Hoe belangrijk zijn die voor de film?

‘Zodanig belangrijk dat ik er een speciale casting voor heb georganiseerd. Onze bezittingen spelen nu eenmaal een belangrijke rol in ons leven. Ze fungeren als spiegels van ons bestaan. Aan die voorwerpen kleven onze gevoelens, onze nostalgie, ons verdriet, onze jaloezie. Ik kom zelf uit een familie van verwoede verzamelaars. Heel ons huis stond vol met voorwerpen die ons herinnerden aan mensen die gestorven waren of aan de reizen die we gemaakt hadden.’

Had je voor de hoofdrol meteen Deneuve voor ogen?

‘Ik heb bijna twee jaar aan het script geschreven. Als je dan vanaf het begin aan een bepaalde acteur denkt, steek je jezelf in een keurslijf. Pas toen we klaar waren met het scenario, zijn we gaan nadenken over de actrice die het best in aanmerking zou komen voor de rol van Claire. En dat was zonder twijfel Catherine.’

Je hebt haar zelfs samen met haar dochter Chiara Mastroianni kunnen strikken. Was het de eerste keer dat ze samen in een film speelden?

‘Ze waren al drie keer samen te zien, maar ze hadden nooit eerder moeder en dochter gespeeld. In het echte leven schieten ze goed met elkaar op, maar hun personages leven op

gespannen voet, wat blijkbaar wel een uitdaging was. Ze moesten allebei echt hun verbeelding laten werken.’

De Belg Johan Leysen kreeg een opvallende rol als priester. Hoe ben je bij hem terechtgekomen?

‘Omdat ik hem een uitstekende acteur vind. *Je l’aime*. Hij heeft een fantastische stem en in zijn getekende gezicht ontdek je heel zijn leven. Hij vertelde me dat hij vroeger misdienaar was geweest. Dat maakte hem uitermate geschikt voor de rol van priester.’ (lacht)

Dit is nog maar je derde fictie-langspeler. Voordien heb je vooral documentaires gemaakt en als regieassistent gewerkt.

‘Ja, ik heb het geluk gehad te mogen samenwerken met onder meer Krzysztof Kieslowski en Bertrand Tavernier. Dat was een erg boeiende periode, maar na een tijd voelde ik de behoefte om mijn eigen films te maken. Eerst wilde ik de wereld ontdekken en heb ik tien jaar lang documentaires gemaakt. Het was toen dat ik boeiende zaken over mezelf ontdekte en besepte dat ik zelf ook iets te vertellen had.’

Claire Darling is een verfilming van Faith Bass Darling's Last Garage Sale van de Amerikaanse schrijfster Lynda Rutledge. Wat trok je zo aan in dat boek?

‘Of ik nu een docu of een speelfilm maak, de vraag die ik me altijd stel is: wat zijn de echo's van de film in mijn eigen leven? In dit geval lijkt de relatie tussen de dochter en haar moeder sterk op die tussen mij en mijn eigen moeder. Verder was ik erg geboeid door de manier waarop we omgaan met het verglijden van de tijd en het verdriet en drama in ons leven.’

CLAIRE DARLING SPEELT VANAF 8 MEI IN DE BIOSCOOP

CANNES KIEZEN

Van een legendarische Amerikaan over een Belgische festivalfavoriet tot een gerenommeerde Spanjaard. Van een uitdagende thriller over een zwart-withorrorfilm tot een gortdroge zombiekomedie. Je kunt het zo gek niet bedenken of het komt aan bod op de 72^e editie van het filmfestival van Cannes.

Een greep uit het andermaal imposante programma. **STEVEN TUFFIN**

THE DEAD DON'T DIE

Het startschot van de filmfestiviteiten in de mondaine Franse badstad wordt gegeven met de nieuwe film van de vaste festivalwaarde Jim Jarmusch. Drie jaar nadat hij er het lyrische *Paterson* en de Stooges-documentaire *Gimme Danger* voorstelde, serveert hij een zombiekomedie met een cast om u tegen te zeggen. Onder meer van de partij: Bill Murray, Chloë Sevigny, Adam Driver, Iggy Pop en Tom Waits.

MATTHIAS & MAXIME

Alsof de aanslepende productieproblemen nog niet erg genoeg waren, werd Xavier Dolans eerste Engelstalige film, *The Death and Life of John F. Donovan*, vorig jaar eerder negatief onthaald op het Toronto International Film Festival. Terug naar de bron, dacht de Canadese wonderboy en hij ging voor een kleinschalig Franstalig drama over twee vrienden die verliefd worden op elkaar.

VIVARIUM

Een Belgische coproductent, een Ierse regisseur, een Amerikaanse hoofdrolspeler en een Britse hoofdrolspeelster: deze sciencefictionthriller is duidelijk een internationaal gebeuren. Jesse Eisenberg (*The Social Network*) en Imogen Poots (*Green Room*) spelen een jong koppel dat tijdens hun zoektocht naar een eerste huis in een labyrintische buurt vol identieke woningen belandt en een bizarre baby moet opvoeden.

DOLOR Y GLORIA

Na het minder goed ontvangen *Los amantes pasajeros* herpakte Pedro Almodóvar zich min of meer met het moeder-dochterdrama *Julieta*. Zijn nieuwste film werd door de Spaanse filmpers echter opnieuw als een waar meesterwerk onthaald. Almodóvars fetisjacteur Antonio Banderas speelt een slabakkend alter ego van de gevierde filmmaker, die terugblijkt op zijn verleden.

A HIDDEN LIFE

Niemand minder dan Matthias Schoenaerts scoorde een bijrol in dit historische drama van Terrence Malick, die voor het eerst terugkeert naar de Croisette nadat hij in 2011 de Gouden Palm won voor *The Tree of Life*. Ditmaal zoomt de meesterceineast in op het leven van Franz Jägerstätter, de Oostenrijkse dienstweigeraar die tijdens de Tweede Wereldoorlog niet wilde meestrijden aan de zijde van de nazi's.

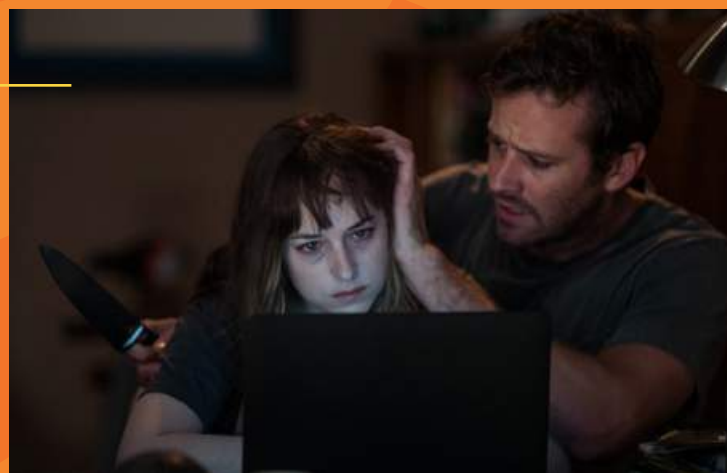
GHOST TROPIC

Luttele dagen nadat zijn vorige film, *Hellhole*, in wereldpremière ging op het filmfestival van Berlijn in februari, begon de Brusselse cineast Bas Devos aan de opnames van zijn derde langspeler. Enkele maanden later zal dit portret van een 58-jarige vrouw die in slaap valt op de metro en aan de eindhalte merkt dat ze te voet naar huis moet op de Croisette voorgesteld worden.

WOUNDS

Een Netflix-film in Cannes? Het kan dus toch. De mensen achter de Quinzaine des réalisateurs-sectie doen duidelijk niet zo moeilijk als de samenstellers van de officiële competitie. Op die manier kunnen ze bovendien Armie Hammer en Dakota Johnson verwelkomen, de Hollywoodsterren die de hoofdrollen vertolken in deze psychologische horrorfilm waarin een vervloekte smartphone een belangrijke rol speelt.

THE LIGHTHOUSE

Vier jaar terug maakte de Amerikaanse regisseur Robert Eggers zo'n indruk met zijn unheimliche debuut *The Witch* dat sommigen hem de nieuwe Stanley Kubrick noemden. Nu komt hij op de proppen met een zwart-witfilm waarin Willem Dafoe een vuurtorenwachter op leeftijd speelt in het Maine van de vroege twintigste eeuw. Wat Robert Pattinsons aandeel in de duistere fantasy-horrorprent is, is nog niet duidelijk.

PARASITE

Twee jaar terug zorgde Bong Joon-ho's vorige film, *Okja*, nog voor de nodige controverse in Cannes omdat het ging om een Netflix-productie die geen reguliere bioscooprelease zou krijgen. Of zijn opvolger even verhit onthaald zal worden, valt nog af te wachten. De premisse – de confrontatie tussen twee gezinnen uit totaal verschillende milieus – doet alvast hopen op een Zuid-Koreaanse variant op *Us*.

LA GOMERA

De bejubelde cineast Corneliu Porumboiu (*Police, Adjectiv*) verliet voor zijn nieuwste worp zijn thuisland Roemenië en trok naar het Spaanse eiland uit de titel. Centraal staat een corrupte flik uit Boekarest die met een dubbele missie naar La Gomera trekt: de fluittaal Silbo leren én een contro-versiële zakenman uit de gevangenis te krijgen.

ODE AAN AGNÈS

Actief op Instagram, in een nachtjapon de rode loper op, een kleurrijk bloempotkapsel: Agnès Varda was ongetwijfeld een geval apart. Frankrijks toonaangevendste vrouwelijke filmmaker overleed eind maart op haar 91e en prijkt nu op de affiche van het 72e filmfestival van Cannes. Vandaar: een eerbetoon aan de vrouw, haar metier, haar feminisme en haar engagement. **ELINE VAN HOOYDONCK**

Wat maakt Agnès Varda's oeuvre nu juist zo gedenkwaardig? Ze probeerde aan *cinécriture* te doen: 'Een goede film is tot in de puntjes afgewerkt en elk element schrijft mee: de montage, het ritme, de gesproken zinnen.' De grande dame van de Franse cinema maakte van alle cinematografische bouwstenen gebruik om motieven, symbolen en een onderliggende boodschap over te brengen.

In *Cléo de 5 à 7* (1962) volgt ze het titelpersonage een dag lang, terwijl die wacht op een mogelijk fatale diagnose. In een scène daalt de beeldschone Cléo een trap af in een vervallen gebouw. Ze tuurt naar haar spiegelbeeld en denkt: zolang ik mooi ben, leef ik nog, lelijk zijn is een soort van sterven. Een confronterende gedachte die me steeds is bijgebleven.

Cléo heeft het gevoel dat ze als vrouw een spektakel is en dat ze voortdurend onder een vergrootglas wordt gehouden. Varda legde dat minutieus vast op pellicule. De auteur Naomi Wolf beschreef het jaren later als volgt: 'Meisjes leren nooit een ander te begeren, ze leren te verlangen naar begeerte.'

Dat is misschien nogal sterk uitgedrukt, maar het zou wel kunnen verklaren waarom ik meermaals per dag mijn spiegelbeeld bekijk.

In *Les plages d'Agnès* (2008), een van haar laatste documentaires, kijkt Varda terug op haar leven en op de rol die ze binnen de tweede feministische golf speelde: 'Ik wilde een blijde feminist zijn, maar ik was erg boos', bezint ze. Dat wordt duidelijk in *Le bonheur* (1965), *Réponse des femmes* (1975) en *Sans toit ni loi* (1985), drie uitgesproken feministische films, wat hen verrassend hedendaags maakt.

Boze feminist of niet, Varda injecteert haar films altijd met een poëtische speelsheid. Of dat nu is in de vorm van katten die regelmatig opduiken als figuranten of via Agnès zelf, die in *Les glaneurs et la glaneuse* (2000) verliefd wordt op hartvormige aardappelen: die knipoogjes zorgen stevast voor een glimlach op het gezicht.

Ook het verheffen van 'mensen op de grens' is een rode draad in Varda's werk. In haar sociaal geëngageerde films neemt ze het op op een *Man bijt hond*-achtige manier op voor de verschoppelingen van

de samenleving, zonder hen op een voetstuk te plaatsen.

In *Les glaneurs et la glaneuse* schetst ze parallellen tussen de landbouwers uit klassieke schilderijen en de mensen die de mislukte oogst komen rapen nadat de grote vrachtwagens van de multinationals zijn gepasseerd. *Sans toit ni loi* verhaalt over de laatste weken van Mona, een overleden dakloze jonge vrouw.

Haar films zijn vaak toegankelijk, als kritiek op de prestigieuze stijl en complexe aard van de nouvelle-vaguefilms uit de jaren zestig van onder meer Jean-Luc Godard en haar geliefde Jacques Demy. Opvallend, aangezien ze hen in 1955 vijf jaar voor was met *La pointe courte*, haar regiedebuut waarvan de achter-de-schermenfoto hiernaast het nu tot Cannes-poster heeft geschopt.

Varda moest jaren wachten op erkenning en werd lang overschaduwd door haar mannelijke collega's. Dat maakt van haar een bondgenote en boegbeeld voor veel vrouwelijke cinefielen en filmmakers die, net zoals ik, nog jarenlang van haar werk zullen genieten. 📽

kursaal
oostende

TRIBUTE TO HANS ZIMMER

THE MOST SPECTACULAR MUSIC FROM THE MOVIES

PERFORMED BY **EUROPEAN PHILHARMONIA & CINEMATIC ART CHOIR**
WITH **WALTER PROOST, ERIC MELAERTS, GENE THOMAS & PATSY VERFAILLIE**

DA VINCI CODE
ANGELS AND DEMONS
LION KING

GLADIATOR
PIRATES OF THE CARIBBEAN
PEARL HARBOR

-15%

- 1 Surf naar de website: kursaaloostende.be/promo
- 2 Gebruik de **promo code: vertigo**
- 3 Kies het concert
- 4 U kan boeken met uw speciale Vertigo korting

Algemene Voorwaarden Actie: Maximale bestelling van 10 tickets per klant. / Niet cumuleerbaar met andere kortingen. / Reeds aangekochte tickets komen niet meer in aanmerking. Niet geldig op upgrades zoals Theatermenu. / Actie geldig zolang de voorraad strekt. / De actie is gelimiteerd in tijd.

24 MEI 2019

KURSAAL OOSTENDE

WWW.KURSAALOOSTENDE.BE

Gloria Bell

REGIE Sebastián Lelio
CAST Julianne Moore, John Turturro, Rita Wilson
SPEELDUUR 1u42
VANAF 1 mei in de bioscoop

De Chileense regisseur Sebastián Lelio vertaalt zijn tragikomische melodrama *Gloria* naar een Amerikaanse context. Julianne Moore levert een glorieuze vertolking af als een gescheiden vijftiger die wat verloren loopt in het leven. **RUBEN NOLLET**

Ayka

REGIE Sergej Dvortsevoj
CAST Samal Jeslamova, Polina Severnaja, Andrej Koljadov
SPEELDUUR 1u40
VANAF 1 mei in de bioscoop

In dit meedogenloze drama van de Kazachse regisseur Sergej Dvortsevoj (*Tulpan*) tracht een Kirgizische immigrante te overleven in het corrupte Moskou. Geïnspireerd door de gebroeders Dardenne en fors geacteerd door Samal Jeslamova. **CHRIS CRAPS**

Temblores

REGIE Jayro Bustamante
CAST Juan Pablo Olyslager, Mauricio Armas, Diane Bathen
SPEELDUUR 1u47
VANAF 8 mei in de bioscoop

De Guatemalanaanse regisseur Jayro Bustamante volgt zijn miraculeuze debuut *Ixcanul* op met dit nog ambitieuzere drama waarin een liefhebbende vader onder familiedruk wil 'genezen' van zijn verboden gevoelens voor een andere man. **JEROEN STRUYS**

Long Shot

REGIE Jonathan Levine
CAST Seth Rogen, Charlize Theron, June Diane Raphael
SPEELDUUR 2u05
VANAF 15 mei in de bioscoop

Na 25 jaar brandt de prille tienerliefde van Seth Rogen voor zijn babysitter nog steeds. Alleen is het meisje intussen Charlize Theron en minister van Buitenlandse Zaken geworden. Romcom die *There's Something about Mary* kruist met *The American President*. **RN**

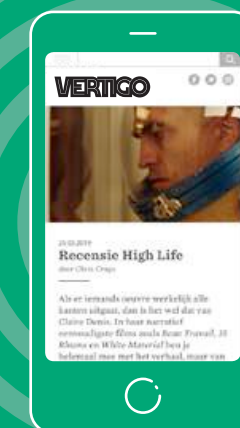

The Wild Pear Tree

REGIE Nuri Bilge Ceylan
CAST Dogu Demirkol, Murat Cemcir, Benu Yildirimlar
SPEELDUUR 3u08
VANAF 29 mei in de bioscoop

Een jongeman hoopt in zijn geboortedorp genoeg geld te vinden om zijn eerste boek te publiceren. Geestigmisanthropische dwaaltocht van *Winter Sleep*-regisseur Nuri Bilge Ceylan, die zowel de Turkse cultuur als zichzelf op de korrel neemt. **JS**

Op vertigoweb.be
vind je elke woensdag
nieuwe recensies

KLAPS

LE LION, SA CAGE ET SES AILES

'Un film, le vôtre' ('Een film van jullie'): dat stond er op een affiche die Armand Gatti in 1975 ophing in de Oost-Franse stad Montbéliard. Dat was toen de tweede grootste industriestad van Frankrijk, onder meer dankzij de aanwezigheid van een enorme Peugeot-fabriek, waar de lopende band draaiende werd gehouden door migranten uit veel verschillende landen.

Gatti, de zoon van anarchisten, wilde de arbeiders een stem geven, leende daarom filmmateriaal aan de inwoners van Montbéliard en liet hen kiezen wat en hoe er gefilmd werd. Dat resulteerde in *Le lion, sa cage et ses ailes*. De film van vijfenhalf uur, verspreid over acht hoofdstukken, geeft zowel een beeld van het fabrieksleven als van het leven in de stad. **CHRISTOPHE VERBIEST**

VAN 5 MEI TOT 30 JUNI IN KANAL, BRUSSEL

RASHOMON

Dankzij de Gouden Leeuw op het filmfestival van Venetië in 1951 werd *Rashomon* van Akira Kurosawa dé film die het westerse publiek liet kennismaken met de Japanse cinema.

In het 12e-eeuwse Japan wordt een vrouw verkracht en een tijdje later wordt haar echtgenoot dood teruggevonden. Vier protagonisten – de vrouw, de dode echtgenoot (via een medium), een crimineel en een houthakker die beweert dat hij getuige was van de gebeurtenissen – vertellen elk hun versie van de feiten.

Wie wil weten wat er echt gebeurd is, blijft op zijn honger zitten, waarmee de boodschap van Kurosawa overduidelijk is: dé waarheid bestaat niet. In die zin is *Rashomon* de spirituele nakomeling van *Ieder zijn waarheid*, een stuk van Luigi Pirandello uit 1917, maar op zijn beurt heeft de klassieker veel andere films beïnvloed die de waarheid in het midden laten, waaronder *12:08 East of Bucharest* (Corneliu Porumboiu), *Surveillance* (Jennifer Lynch) en zelfs de documentaire *Capturing the Friedmans* (Andrew Jarecki). **CV**

OP 23 & 28 MEI IN CINEMATEK, BRUSSEL

KORTFILMPROGRAMMA

Tijdens dit driedaagse festival in Antwerpen stelt Eva van Tongeren haar nieuwe kortfilm *Still from Afar* voor. Die ontstond nadat ze een tijdlang correspondeerde met een man die vastzit wegens kindermisbruik. De brieven vormden de inspiratie voor een trip door desolate Amerikaanse landschappen en het wervelende hart van Los Angeles.

Van Tongeren cureert bovendien het festival en programmeerde een breed scala aan kortfilms op de grens tussen experimentele cinema en beeldende kunst. Daarbij oud werk van Mona Hatoum, een van de grote namen van de hedendaagse kunstscene. Een must voor fans van Lars von Trier is *The Perfect Human* van Jørgen Leth uit 1967. Dat is de kortfilm die Leth in opdracht van het Deense enfant terrible vijfmaal opnieuw maakte, telkens met een beperking – in Cuba, met shots die maximaal een halve seconde duren, ... – met *The Five Obstructions* (2003) als resultaat.

De meeste andere films op het programma zijn recent, zoals *Elephantfish* van Meltse van Coillie over het leven op een vrachtschip, *Perfect Cut* van Sirah Foighel Brutmann en Eitan Efrat over diamanten en *Amplifier* van Saara Ekström over het Olympisch Stadion in Helsinki. **CV**

VAN 23 TOT 25 MEI IN HET BOS, ANTWERPEN

SPACES OF CINEMA

Art Cinema OFFoff, het vertoningsplatform voor experimentele cinema en audiovisuele kunst, heeft met Kunsthall Gent (het voormalige Caermersklooster) een nieuwe stek en dat mag gevierd worden. In zijn missie schrijft OFFoff dat het zoekt 'naar films uit verleden en heden die cinematografische en (non-)narratieve experimenten aangaan, daarbij een radicale vormtaal of een afwijkend discours niet schuwen en wel vaker tussen cinema en de andere kunsten in laveren'.

Niet verwonderlijk dus dat er plaats wordt gemaakt voor een film van de Canadees Michael Snow, een van de hoekstenen van de avant-garde-cinema van de afgelopen decennia. Voor zijn drie uur durende experiment *La région centrale* (1971) monteerde hij een camera op een robotarm en maakte hij opnames van een desolaat berglandschap. Daarnaast presenteert de Italiaanse, deels in ons land residerende Teresa Cos een aangepaste versie van haar installatie *The Measure of Disorder*, gecombineerd met een performance. **CV**

OP 24 MEI OM 20.00 UUR IN KUNSTHAL GENT

VERTIGO

selecteert uit het film- aanbod van

De volledige programmatie kun je vinden op vier.be, vijf.be en zestv.be.

Outbreak

In deze besmettelijke thriller van Wolfgang Petersen proberen virologen Dustin Hoffman en Rene Russo te vermijden dat een Amerikaans stadje van de kaart wordt geveegd nadat het ebolavirus er is uitgebroken. Donald Sutherland speelt een heerlijk kwaadaardige generaal.

15 mei om 20.35 uur

The Magnificent Seven

Onder meer Denzel Washington, Ethan Hawke en Chris Pratt zorgen voor vuurwerk in deze remake van de gelijknamige westernklassieker uit 1960, waarin zeven mannen met een schimmig verleden worden ingehuurd om de inwoners van een dorpje te beschermen.

25 mei om 20.25 uur

Red Tails

Terrence Howard en Cuba Gooding Jr. voeren het bevel over een groepje door racistische vooroordelen geplaagde Afro-Amerikaanse piloten die wegens personeelsgebrek de landing in Italië moeten ondersteunen. In de cockpit herken je onder meer *Selma*-ster David Oyelowo.

27 mei om 20.35 uur

Maid in Manhattan

Romantiek staat voorop in deze onderhoudende komedie van Wayne Wang naar een verhaal van *The Breakfast Club*-regisseur John Hughes met Ralph Fiennes als gladde politicus die per abuis valt voor een kamermeid die wordt gespeeld door Jennifer Lopez.

18 mei om 20.25 uur

The Lone Ranger

In deze vermakelijke actiewestern van Gore Verbinski spelen *Call Me by Your Name*-acteur Armie Hammer en Johnny Depp de gemaskerde vigilante The Lone Ranger en zijn *Native American* metgezel Tonto, die samen op zoek gaan naar een kannibalistische schurk.

24 mei om 20.35 uur

Cobra

In deze gewelddadige eighties-actiefilm speelt Sylvester Stallone een bikkelharde flik met tandenstoker die Brigitte Nielsen uit de klauwen van een moordzuchtige sekte probeert te houden. Gemaakt door George P. Cosmatos, de vader van *Mandy*-regisseur Panos.

28 mei om 20.35 uur

Final Analysis

Hitchcockreferenties à volonté in deze neonoir waarin Richard Gere een psychiater speelt die een affaire begint met de zus van een patiënte (Kim Basinger). Met een fantastische finale in de gigantische Pigeon Point-vuurtoren aan de Californische kust.

29 mei om 20.35 uur

FILM *The Phantom of the Paradise*
REGIE Brian De Palma
CAST William Finley, Paul Williams,
SPEELDUUR 1u31
JAAR 1974

PLOT: Wanneer de muziek van de onbekende componist Winslow Leach (Finley) geplagieerd wordt door de mysterieuze platenmagnaat Swan (Williams), neemt Leach revanche in de gedaante van een gemaskerde wraakengel.

STEVEN TUFFIN: ‘Zotste. De Palma. Ooit.’
JONAS GOVAERTS: ‘Het is zeker zijn meest atypische film. Een soort groteske horrorkomedie over de muziekindustrie, met knipoogjes naar *Faust*, *The Phantom of the Opera* en *The Picture of Dorian Gray*. Zeer bizar.’
ST: ‘En destijds een grote flop.’
JG: ‘Telkens als De Palma iets anders dan een thriller probeert te maken, draait het uit op een fiasco. Kijk maar naar *The Bonfire of the Vanities*, *Mission to Mars...*’
ST: ‘Redacted.’
JG: ‘Maar in tegenstelling tot die titels is *Phantom* ondertussen wel een cultfilm. Trouwens, De Palma is niet de enige *movie brat* die zich verbrand heeft aan een musical. Kijk maar naar Scorsese met *New York, New York* of Coppola met *One from the Heart*. Allemaal geflopt.’
ST: ‘Ik moest dikwijls aan *The Rocky Horror Picture Show* denken, terwijl die pas een jaar later uitkwam. Beef, de glamrocker gespeeld door Gerrit Graham, lijkt zelfs een kopie van Meat Loaf. Zou De Palma misschien de musicalversie uit 1973 hebben gezien?’
JG: ‘Hmm, De Palma lijkt me niet meteen het theatertype. *Phantom* is misschien beter geregisseerd dan *Rocky Horror*, maar die tweede is veel grappiger. Zo goed als De Palma is in hommages, zo slecht is hij

blijkbaar in satire.’

ST: ‘Echt grappig is de film inderdaad zelden, maar ik heb wel een zekere sympathie voor Finley’s personage. Daar is De Palma ook goed in: je laten meevoelen met figuren die op het eerste gezicht gluiperig lijken. Zie ook Craig Wasson en Melanie Griffith in *Body Double*, misschien wel mijn favoriete De Palma. Zeg, waarvan ken ik het vreemde mannetje dat *Phantom*-antagonist Swan speelt?’
JG: ‘Dat is Paul Williams, de pop-muzikant die de themawijsjes schreef van onder meer *The Love Boat* en *The Muppet Show*. Williams maakt nog steeds muziek, hij speelde zelfs mee op *Random Access Memories* van Daft Punk. Het Franse electroduo noemt De Palma’s film trouwens een van hun grootste invloeden.’
ST: ‘Hoe onnozel *Phantom* bij tijden ook is, de film bevat een paar technische hoogstandjes. In één scene probeert De Palma duidelijk Orson Welles te overtreffen door diens ononderbroken openingsshot uit *Touch of Evil* nog eens over te doen.’
JG: ‘Er zit ook zo’n typische horror-*point of view* met dreigend gehijg onder, vier jaar voor *Halloween* en zes

jaar voor *Friday the 13th*.’

ST: ‘Wat ons bij het iconische masker van het titelpersonage brengt. Toch duidelijk een voorloper van Darth Vader, niet? Hij draagt zelfs een soortgelijk apparaat op zijn borst.’
JG: ‘*Star Wars* blijft De Palma achtervolgen. De mythe wil dat George Lucas hem een vroege cut van *A New Hope* toonde en De Palma geërgerd uitriep: “*What’s all this Force shit?* En waar is het bloed wanneer er mensen worden neergeschoten?”’ (lacht)
ST: ‘In *Phantom* vloeit het felrode nepbloed daarentegen rijkelijk.’
JG: (enthousiast) ‘Daaraan kun je zien dat het een film uit de vroege jaren zeventig is. Het heeft tot *The Shining* geduurd tot bloed er een beetje realistisch begon uit te zien op pellicule. Met dank aan Stanley Kubricks perfectionisme.’
ST: ‘Conclusie: de meest onderschatte De Palma?’
JG: ‘Sowieso. Alvast tot *Domino* uitkomt, zijn deels in Antwerpen gedraaide flikkendrama met Nikolaj Coster-Waldau, Carice van Houten en Guy Pearce.’
ST: ‘Benieuwd of die ooit in de Belgische bioscopen te zien zal zijn!’ 🍿

VERTIGO VERNIEUWT

Een vijfde verjaardag én een nieuw logo: dat betekent natuurlijk aangepaste goodies. Ga daarom (opnieuw) voor een *Vertigo*-abonnement en bemachtig als eerste een splinternieuwe T-shirt of tas!

ABONNEE: €25

10 nummers in je postbus
(en een klein extraatje)

VRIEND: €100

ABONNEE + een T-shirt,
print of tas + voorrang op
Vertigo-events

VIP: €200

VRIEND + extra
T-shirt, print of tas +
duotickets VIP-events

ALLE INFO: VERTIGOWEB.BE

TOPREIS

beleef een unieke poolervaring in

LAPLAND

ALL-IN-ONE 5-DAAGSE VANAF €1790 P.P.

Inclusief vliegreis, Vlaamse gids, 4*-hotel, De Blauwe Vogel-begeleiding, volpension en verschillende excursies. Wekelijks vertrek in december, januari, februari en maart.

GRATIS INFOSESSIE VRIJDAG 10 MEI

Ontdek deze fantastische reis van A tot Z in ons auditorium en maak kennis met onze Vlaamse gids. Schrijf je in via www.deblauwevogel.be.

